

EEN GOEDMOEDIG KOMPLOT

NAAR HET ENGELSCH VAN
HOUGHTON TOWNLEY

VERKORTE INHOUD VAN HET GEDEELTE UIT DE
VORIGE NUMMERS.

Eveline Blount, een knap doch arm meisje, wordt door Mr. Michael Fordyce, lid van het Lagerhuis en door Jack Tenterden, zoon van kolonel Tenterden, bemind. Zij zeif heeft echter nog absoluut geen idee naar wien haar hart neigt. Door bemiddeling van Jack werd Eveline bij de Tenterdens te logeeren gevraagd en Jack zelf begeleidde haar naar zijn familie. Onderweg stelt hij haar op de hoogte van den toestand bij hem thuis: Zijn vader, hoewel zelf geloovend dat alles terecht zal komen, heeft te veel gewaagd met zijn speculaties en dreigt geruineerd te worden en als dit gebeurde zou Jack den moed missen Eveline te vragen. Op Dippingdene, het landgoed van de Tenterdens aangekomen, verneemt Jack dat zijn vader juist den dag te voren een boerderij heeft verkocht voor 20.000 gulden omdat hij contanten noodig had. De effecten waren geborgen in de brandkast.

Voor dit geld wilde de kolonel weder Rubber-effecten koopen en om dit te verhinderen neemt Jack in overleg met zijn moeder en zijn zuster het besluit de effecten 's nachts uit de brandkast te nemen en te bewaren tot na de crisis. Het plan zou worden uitgevoerd alsof een werkelijke dief zich door inklimming toegang had weten te verschaffen. 'n Schroevendraaier en een stallaantaarn zullen zijn hulpmiddelen zijn bij het plan. De stemming was dien avond zeer gedrukt en Eveline was blij dat zij zich eindelijk alleen op haar kamer bevond waar zij vanaf het balkon een prachtig uitzicht had op het park. Plotseling werd haar aandacht getrokken door een kleinen lichtcirkel op het grasperk en zag zij Jack nader komen en het raam beneden haar kamer binnenklimmen. Zij begreep niets van het geval en legde zich spoedig ter ruste. Den volgenden morgen kwam men tot de ontdekking dat er ingebroken was — de effecten waren verdwenen. De kolonel was radeloos en Eveline voelde zich doodongelukkig. Jack was plotseling in haar achtting gedaald. De politie werd van de inbraak in kennis gesteld en het onderzoek, geleid door een detective, ving aan.

Ik ben blij 't te hooren, vader!"

„Ach, jongen, 't is genadel't Beteekent het verschil tusschen armoede en weelde."

De speculant verdween weer en Jack ging naar den detective kijken, die een onderzoek voor den stal deed. Hij volgde het juiste spoor en vond het gereedschap dat voor de inbraak gebruikt was.

De detective had spoedig bemerkt dat deze inbraak niet het werk was van een beroeps-misdadiger; het venster was niet van buiten, maar van binnen geopend; het gereedschap was een gewone schroevendraaier geweest. Het gat in de latafel was ook veroorzaakt door een eenvoudig werktuig.

Mevrouw Tenterden verscheen nu in de hal.

„Jack, zou het niet beter geweest zijn, de meisjes naar de kerk te vergezellen. Die man wantrouwt je. Je moet niet zooveel belangstelling toonen!"

„All right, moeder, maar het ergert me als ik dienidoot zoo dwaas aan het werk zie."

Zooals vanzelf spreekt, had de ervaren detective een spoor gevonden, dat aan den amateur-inbreker volkomen ontsnapte. Hij had in de zachte aarde van het bloemperk en op verschillende andere plaatsen rondom het huis driehoekige indrukken ontdekt, als van den voet eener stallaantaarn. Ze toondenaan, waar deze was neergezet en nu was hij op zoek naar die lantaarn.

Eveline had besloten zich voor 't oogenblik van eenig oordeel te onthouden. Het was de eenige manier om kalm te blijven. In houding noch gelaat liet ze iets blijken van hetgeen er in haar omging en Jack meende haar nog nooit zoo bekoorlijk gezien te hebben, terwijl ze naar de kerk gingen.

Een half uur later had de detective zijn voorloopig onderzoek geëindigd en deelde den kolonel tot diens schrik mede, dat de diefstal geschied was door een der huisgenooten en wel door iemand die zich toegang verschaffen kon tot de stallen. Hij had een lantaarn gevonden, benevens een stukje verbrand paardehaar, dat gediend had om de lantaarn te bedekken en een schroevendraaier die juist paste op de indrukken in het houtwerk. Hij toonde voorts aan dat het blind onmogelijk van buiten kon zijn opgebroken, zonder een groot deel van het houtwerk te beschadigen.

De indrukken der voetstappen in het bloemperk waren van een middelmatige grootte en dezelfde indrukken werden gevonden bij de staldeur en op het pad dat naar de voordeur liep. De dief, na zijn werk gedaan te hebben, was door de voordeur het huis ingegaan en was zonder twijfel een der huisgenooten.

De kolonel riep zijn vrouw en te zamen hielden ze een conferentie in de bibliotheek. Mevrouw Tenterden weigerde natuurlijk de dienstboden ter verantwoording te roepen.

Terwijl ze beraadslaagden kwam een heer op een motorfiets de laan oprijden. Toen de kolonel hem zag, rende hij het huis uit. Het was Eckstein, de bankier van den kolonel.

„Wel?" riep de kolonel, zonder zich den tijd te gunnen zijn bezoeker te groeten.

„Wel?" riep deze terug met een breeden lach. „De hausse is begonnen. Ik dacht, ik moest eens even hierheen om u te waarschuwen. 't Was een benarde tijd, geachte kolonel! Kom morgenochtend eens naar de stad en u zult iets zien, wat u geen tweede maal in uw leven zien zult. De lui zijn dol willig."

„Ik zal er zijn! Nou, u zult geld verdienen deze week!"

„En u ook! Zoo voort! Neen, dank u, ik kom niet binnen, 'k moet weer gauw naar het kantoor."

„Wat denk je deze week over te kunnen sturen, Eckstein, als 't niet te veel gevraagd is."

Eckstein hield drie vingers omhoog.

„Drie ton! Wat een geluksvogel bent u. Een echte geldmaker."

„En wat geeft het u?"

„U weet, beter dan ik 't zeggen kan, wat het voor mij, Eckstein, beteekent! U zult voor Zaterdag een paar ton kunnen beleggen. En voor het eind van de maand..."

„Ja?" viel de kolonel nieuwsgierig in.

„Zal 't een miljoen zijn!"

„Weet ge 't zeker?"

„Zoo zeker alsof je ze in Consols belegd had. Niets kan de „hausse" meer tegenhouden. Daarna komen de Amals!"

„Goeie hemell!" riep de kolonel uit, terwijl zijn bezoeker lachend afscheid nam en haastig wegreed.

De Poolsche schilder Kossak, die geruimen tijd aan het Duitsche Hof vertoefde, doch onlangs hiervan afscheid heeft genomen vanwege zijn Poolsche neigingen, heeft in dien laatsten tijd een schilderij vervaardigd van den Duitschen Kroonprins, een charge uitvoerende aan het hoofd van het regiment te Danzig, waarvan hij toen Kolonel was.

Na de spanning der laatste weken kwam de reactie, de kolonel wankelde het huis in. Zijn vrouw, die het gesprek gehoord had, wachtte hem op in de hal. Hij naderde haar met uitgestrekte armen en barstte tot haar verwondering in tranen uit, maar het waren tranen van vreugde. De moeilijke strijd was voorbij. De uitkomst had zijn verwachtingen niet teleurgesteld. De diefstal van die enkele duizenden guldens was nu van ondergeschikt belang geworden.

De detective die even was opgewandeld, terwijl de kolonel met zijn bankier in gesprek was, kwam nu terug. Mevrouw Tenterden stelde voor alle onderzoek uit te stellen tot den volgenden dag, doch de kolonel gaf er de voorkeur aan de zaak af te handelen.

De detective stelde voor over een half uur terug te komen en wandelde heen, terwijl hij peinzend op zijn pollood beet. Aan het eind van de laan keerde hij om en keek naar het huis, mompelende:

„Ja, het is de zoon, en... de moeder weet het! Dit is een van die gevallen, waarin het beter is de wet er buiten te laten. Een arrestatie zou hier slecht opgenomen worden."

VI.

Het goede nieuws, dat de kolonel ontvangen had, bleek ondanks de inbraak, op de geheele huishouding een gunstig

gevolg te hebben. De eenige op wie dit geen invloed scheen te hebben was Eveline, ze klaagde over hoofdpijn. Jack was zeer bezorgd en teleurgesteld. Ze vroeg naar haar kamer te mogen gaan en alleen te zijn. Ze scheen zich zeer ellendig te gevoelen.

Ze besloot den volgenden morgen naar huis terug te keeren. Mevrouw Tenterden raadde haar aan nog wat te blijven. Ze zou op het rustige land spoediger beter zijn dan in de stad.

„Je hebt nog niets van de mooie omstreken gezien," ging ze voort; „en Jack blijft de geheele week nog hier."

Eveline bleef echter vastbesloten naar huis te gaan. Den volgenden ochtend kwam er een telegram voor haar. Het was van Fordyce:

„Verneem uw terugkeer hedenochtend. Zal voor rijtuig zorgen aan trein 11.53. Verheugd u weder te zien."

Jack's mededinger had veel angst uitgestaan en was nu vast besloten aan de onzekerheid een einde te maken. Eveline moest hem zeggen of zij genegen was op zijn aanzoek in te gaan.

Mijnheer Fordyce was een man met een groote dosis eigenwaarde, die bijna de grens van eigenwaan naderde. Hij had zich een lady Fordyce gekozen en verwachtte dat de gelukkige deze eer ten volle zou waardeeren. Als Eveline zich de vrijheid veroorloofde om buiten de stad te gaan logeeren en zich te doen begeleiden door zoo'n

pedant luitenantje, dan werd het tijd voor hem haar in kennis te stellen met de eervolle plannen die hij met haar voor had.

De kolonel zelf bracht Eveline naar Londen terug, Jack geheel terzijde stellende, alsof diens gevoelens tegenover de gast van geen belang waren. Blijkbaar scheen de oude man geen flauw vermoeden gehad te hebben van Jack's voornemens ten opzichte van juffrouw Blount. Zoals de meeste vaders was hij blind voor de hartewenschen van zijn zoon. Aan het Paddington-station wachtte mijnheer Fordyce Eveline op en was zeer verheugd haar terug te zien keeren in meer respectabel gezelschap. Hij was voornemens geweest zich in al zijn trots en waardigheid voor te doen, doch hiervoor was nu geen aanleiding.

Hij had zijn zuster meegebracht, die in het rijtuig wachtte. Hij deed dit niet, omdat hij op het gezelschap zijner zuster zoozeer gesteld was, maar om Eveline een lesje te geven in behoorlijkheid en haar te doen gevoelen dat het niet paste met een jongeman te reizen zonder een chaperone. Er heerschte echter een zekere gedwongenheid gedurende den rit en Eveline voelde een verlichting toen lady Fordyce het verlangen te kennen gaf aan een groot magazijn in Bondstreet te worden afgezet.

De kolonel had zich nauwelijks den tijd gegund van Eveline afscheid te nemen. Hij was verlangend om het laatste nieuws omtrent de beurs te vernemen en kocht aan een kiosk eenige kranten. Eckstein kwam met denzelfden trein en de beide mannen spoedden zich in een taxi naar de City.

Onderwijl reed Eveline met Fordyce door het Hyde-park.

Fordyce gedroeg zich zeer beschermend tegenover haar, waaruit Eveline begreep, dat het onvermijdelijke huwelijksvoorstel niet lang meer op zich zou laten wachten. Hij trachtte haar hand te vatten, terwijl hij de reisdeken over haar knieën legde.

„Eveline, ik heb mij zeer ellendig gevoeld deze week."

„Dat spijt mij!"

„Je weet waarom ik getelegrafeerd heb en waarom ik je nu afhaalde? Ik kon niet langer wachten!"

Er was nu geen ontkomen aan wat ze zoo lang gevreesd had. Doch deze knappe, ernstige man had zich steeds loyaal en kiesch tegenover haar gedragen en zij had hem eerder slecht behandeld.

„Eveline, je kent, vermoed ik, mijn wensch. Wil je mijn vrouw worden?"

Geen antwoord, alleen een groote bleekheid die haar gelaat overtoog.

(Slot volgt).